

หัวข้องานวิจัยเรื่อง	การจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมภายใต้บริบทการเป็นเมืองมรดกโลก : แนวความคิดเห็นของผู้มีส่วนจัดการของชุมชนเมืองหลวงพระบาง สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และชุมชนเมืองเก่า อำเภอเมือง จังหวัดสุโขทัย
ชื่อผู้วิจัย	กุลแก้ว คล้ายแก้ว
สังกัด	คณะวิทยาการจัดการ
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
ปี	2557
คำสำคัญ	การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม, หลวงพระบาง, สุโขทัย, มรดกโลก

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง การจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมภายใต้บริบทการเป็นเมืองมรดกโลก : แนวความคิดเห็นของผู้มีส่วนจัดการของชุมชนเมืองหลวงพระบาง สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวและชุมชนเมืองเก่า อำเภอเมือง จังหวัดสุโขทัย เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษานโยบายการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมภายใต้บริบทการเป็นเมืองมรดกโลกจากแนวคิดของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการท่องเที่ยวเมืองหลวงพระบาง สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวสู่ชุมชนเมืองเก่า จังหวัดสุโขทัย ผลการศึกษาพบว่า ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการกำหนดนโยบายและส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมีทั้งหมด 3 กลุ่ม กลุ่ม 1 คือ กลุ่มที่เป็นหน่วยงานภาครัฐของ สปป.ลาว ได้แก่ ห้องการมรดก เป็นหน่วยงานดูแลแหล่งท่องเที่ยวในเมืองหลวงพระบาง ภายใต้เงื่อนไขและวิธีการจัดการขององค์การยูเนสโก (UNESCO) ส่วนกระทรวงวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวของลาว กรมโฆษณาและการส่งเสริมการท่องเที่ยวลาว เป็นหน่วยงานที่ส่งเสริมและกระตุ้นการท่องเที่ยวให้น่าสนใจมากยิ่งขึ้น ในขณะที่ชุมชนเมืองเก่า จังหวัดสุโขทัย มีหน่วยงานภาครัฐ คือ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย กระทรวงท่องเที่ยวและกีฬา และกรมศิลปากร ดูแลการจัดการท่องเที่ยว กลุ่มที่ 2 กลุ่มผู้ประกอบการทั้งของสปป.ลาว และประเทศไทย ได้แก่ ธุรกิจนำเที่ยว ธุรกิจที่พักแรม ธุรกิจอาหารและเครื่องดื่ม ธุรกิจรับส่งนักท่องเที่ยว ธุรกิจสถานบันเทิง ธุรกิจจอบรมการนำเที่ยว มีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามเงื่อนไข กระตุ้นให้เกิดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม และให้บริการที่มีคุณภาพ สร้างความประทับใจให้นักท่องเที่ยว กลุ่มที่ 3 กลุ่มภาคประชาชนของสปป.ลาว และประเทศไทย มีความเข้าใจและยินดีปฏิบัติตามเงื่อนไขตามวิธีการจัดการของภาครัฐ มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมของชาติ จากวิสัยคิดและการวางแผนการท่องเที่ยวทำให้ชุมชนทั้งสองแห่งกลายเป็น “เมืองมรดกโลกที่มีชีวิต” ที่อยู่ภายใต้เงื่อนไขขององค์การยูเนสโก(UNESCO) โดยที่ชุมชนหลวงพระบาง สปป.ลาว ได้รับการขึ้นทะเบียนเมื่อปี พ.ศ.2538 ในขณะที่ชุมชนเมืองเก่า ได้รับการขึ้นทะเบียนเมื่อปี พ.ศ. 2534 เรื่อยมาจนกระทั่งถึงปัจจุบัน

Title	The Cultural Tourism Management under Context of World Heritage Sites: Stakeholders Opinions and Opinions of Luang Prabang Communities Laos and Mueang–kao Communities Amphoe, Mueang, Sukhothai Province.
Researchers	Kunkaew Khlaikaew
Faculty	Faculty of Management Science
Institute	Pibulsongkram Rajabhat University
Year	2014
Keyword	Cultural tourism, Luang Prabang, Sukhothai, World Heritage sites

Abstract

The purpose of this qualitative research is to study opinions of stakeholders from Luang Prabang communities, Laos and Mueang–kao communities Amphoe, Mueang, Sukhothai Province, focusing on the cultural tourism Management under context of world heritage sites. The results from the study illustrated that there are 3 types of stakeholders who involved in cultural tourism promotion and policy formation: 1. Government agency of Luang Prabang and Sukhothai such as, the Heritage House which is responsible for the management of the tourist attractions and town's patrimony in the country under the supervision of UNESCO but for Thailand are Tourism Authority of Thailand, Ministry of Sport and Tourism and Fine art department. 2. Entrepreneur includes not only, hospitality, restaurant, and tourism business, also entertainment business and tourism training business. They are considered to be parts of supports in enhancing cultural tourism to promote the impressive services for visitors. 3. General public understood and agreed with government management. However, the public insisted to participate in preservation of national cultural heritage under the Live World Heritage Town concepts and management of UNESCO which Luang Prabang has been protected these heritage sites since 1995 but Sukhothai has been protected by heritage site since 1991.